

Sygn. akt IV Pa 46/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Katarzyna Antoniak

Sędziowie: SSO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

SSO Jacek Witkowski

Protokolant: sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa E. P.

przeciwko Zespołowi (...) im. św. Królowej J. w B. J.

o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne

na skutek apelacji powódki E. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 kwietnia 2014r. sygn. akt IV P 435/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki E. P. na rzecz pozwanego Zespołu (...) im. św. Królowej J. w B. J. kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt: IV Pa 46/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV P 435/13 Sąd Rejonowy(...)IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa E. P. przeciwko Zespołowi (...) im. św. Królowej J. w B. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego (...)było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

W pozwie wniesionym w dniu 13 czerwca 2013 r. przeciwko Zespołowi (...). Królowej J. w B. J. powódka E. P. domagała się uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, nałożenia na pozwanego obowiązku dalszego zatrudnienia do czasu prawomocnego zakończenia sprawy, a w razie upływu okresu wypowiedzenia – przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy z jednoczesnym zasądzeniem wynagrodzenia za okres pozostawania przez nią bez pracy, a także zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego

według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że E. P. jest zatrudniona u pozwanego na czas nieokreślony na stanowisku nauczyciela języka rosyjskiego. W piśmie z dnia 30 maja 2013 r. domagała się udzielenia informacji na temat jej przyszłego zatrudnienia w roku szkolnym 2013/2014. W dniu 10 czerwca 2013 r. otrzymała odpowiedź, że łącząca ją z pozwanym umowa o pracę została wypowiedziana w dniu 23 kwietnia 2013 r. Jak wskazał pełnomocnik powódki, wypowiedzenie nie zostało powódce doręczone na piśmie, co jest niezgodne z literalną treścią przepisu art. 264 § 1 kp. Pełnomocnik powódki podał, że próba rozwiązania jej stosunku pracy została podjęta przez pozwanego w poprzednim roku, okazała się jednak bezskuteczna.

W odpowiedzi na pozew, Zespół (...) im. św. Królowej J. w B. J. wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że powódka została zapoznana z treścią wypowiedzenia umowy o pracę w dniu 23 kwietnia 2013 r. w obecności sekretarki G. M.. Treść wypowiedzenia została bowiem odczytana, zaś powódka została poproszona o podpisanie pisma. Jak wskazał pozwany, wypowiedzenie zostało uzasadnione zmianami organizacyjnymi powodującymi zmniejszenie liczby oddziałów w zatwierdzonym arkuszu organizacyjnym, który został okazany powódce. E. P. odmówiła podpisania wypowiedzenia umowy o pracę oraz odmówiła podpisania notatki służbowej z przeprowadzonej rozmowy. Zdaniem pozwanego, wypowiedzenie zostało powódce skutecznie doręczone w dniu 23 kwietnia 2013 r., a zatem nie nastąpiło naruszenie formy wypowiedzenia stosunku pracy, zaś odwołanie złożone przez powódkę nastąpiło po 7 dniowym terminie określonym w kodeksie pracy.

W piśmie procesowym z dnia 18 września 2013 r. pełnomocnik powódki zmienił powództwo i wniósł o przywrócenie powódki od pracy na poprzednich warunkach.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka E. P. była zatrudniona u pozwanego jako nauczyciel języka rosyjskiego od 2003 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo przez 5 lat jako dyrektor placówki a następnie została oddelegowana na 2 lata do pracy w Kuratorium, po czym wróciła do pracy jako nauczyciel w pozwanym zespole oświatowym. Powódka posiada stopień nauczyciela dyplomowanego, nauczała języka rosyjskiego i prowadziła zajęcia na świetlicy.

W kwietniu 2013 r. na radzie pedagogicznej, ówczesny dyrektor zespołu oświatowego powiedział, że ministerstwo unieważniło kwalifikacje powódki do nauczania języka rosyjskiego i najprawdopodobniej nie będzie miał dla niej godzin. Dyrektor wskazał, że zatrudnienie w placówce ulegnie zmniejszeniu z uwagi na ubycie jednego oddziału w szkole, co było spowodowane zmniejszeniem liczby uczniów.

W dniu 23 kwietnia 2013 r., po zakończonym egzaminie, w którym powódka brała udział jako członek komisji, dyrektor zaprosił nauczycieli na obiad do stołówki, a następnie zaprosił powódkę do swego gabinetu, gdzie, w obecności sekretarki G. M., odczytał pismo o wypowiedzeniu E. P. umowy o pracę.

Powódka odmówiła podpisu i odbioru pisma, o czym świadczy treść notatki służbowej sporządzonej na tę okoliczność.

Do dnia 6 maja 2013 r. powódka pracowała, zaś od następnego dnia przebywała na zwolnieniu lekarskim. W piśmie z dnia 30 maja 2013 r. skierowanym do dyrektora placówki, powódka prosiła o poinformowanie, jaka jest decyzja odnośnie jej zatrudnienia w roku szkolnym 2013/14.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 4 czerwca 2013 r., które powódka otrzymała w dniu 10 czerwca 2013 r., dyrektor powiadomił ją, że w dniu 23 kwietnia wypowiedziano jej umowę o pracę.

W piśmie z dnia 16 sierpnia 2012 r. (...) Kurator Oświaty poinformował dyrektora pozwanego, że ukończenie kursu kwalifikacyjnego z zakresu języka rosyjskiego dla nauczycieli bez przygotowania zawodowego nie daje wymaganych kwalifikacji do nauczania języka rosyjskiego.

Egzamin gimnazjalny, w którym powódka uczestniczyła jako członek komisji odbył się w dniu 23 kwietnia 2013 r.

Posiedzenie rady pedagogicznej, na której stwierdzono m.in., iż brak jest godzin dla powódki z omówieniem arkusza organizacyjnego odbyło się 17 kwietnia 2013 r.

W powyższym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo E. P. za nieuzasadnione. W ocenie Sądu Rejonowego rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w trybie art. 30 § 1 pkt 2 kp. Ponadto Sąd Rejonowy uznał, że merytorycznie wypowiedzenie jest zasadne, jak również spełnione zostały wszelkie wymagania formalne, zaś przyczyna podana w rozwiązaniu umowy o pracę, jak wynika z zeznań poprzedniego dyrektora H. K. (1) i obecnej dyrektor R. K. jest niewątpliwie prawdziwa. Jak wskazał Sąd Rejonowy, od kilku lat w szkole ubywało uczniów, a w roku szkolnym 2013/14 odeszła jedna klasa, co spowodowało konieczność zmniejszenia zatrudnienia o 3 etaty (powódki oraz K. S. i R. S.). Poza tym powódka głównie nauczała języka rosyjskiego, a zgodnie z informacją Kuratorium nie posiadała kwalifikacji do nauczania języka obcego. Fakt ten został stwierdzony przez Sąd Rejonowy zeznaniami świadków K. G. v-ce Kuratora oraz A. K. – dyrektora Wydziału Strategii i Nadzoru Pedagogicznego w Kuratorium (...) w W.. Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków, ponieważ są to osoby kompetentne i uprawnione do wydawania decyzji w sprawie kwalifikacji nauczycielskich i jednocześnie uznał, że nie mają znaczenia zeznania świadków A. L. i T. W. stwierdzające, iż ukończenie tego kursu dawało kwalifikacje do nauczania języka rosyjskiego. W ocenie Sądu Rejonowego bezspornym jest również, iż powódka została powiadomiona przez dyrektora na jednej z rad pedagogicznych, że zgodnie z pismem z Kuratorium nie posiada odpowiednich kwalifikacji do nauki języka rosyjskiego i z tego względu nie będzie miał dla niej godzin w przyszłym roku szkolnym, co wynikało z oświadczenia powódki oraz zeznanie byłego dyrektora H. K.. Sąd Rejonowy uznał, że brak było godzin z innych przedmiotów, do których powódka posiadała kwalifikacje np. biologii, ponieważ nauczycielka biologii odeszła na emeryturę 1 stycznia 2014r., a Sąd rozpatrywał sytuację jaka miała miejsce na dzień wypowiedzenia umowy. Sąd Rejonowy podkreślił, iż w pozwie nie było zarzutów co do przyczyny rozwiązania umowy. Rozwiązanie umowy o pracę, w ocenie Sądu Rejonowego, niewątpliwie było sporządzone na piśmie, zawierało prawdziwą przyczynę wypowiedzenia, prawidłowy okres wypowiedzenia (3 miesięczny z uwagi na ponad trzyletni okres zatrudnienia) i pouczenie o środkach odwoławczych. Sąd Rejonowy przyjął, iż datą, kiedy powódka E. P. dowiedziała się o wypowiedzeniu jej umowy o pracę przez pozwanego był 23 kwietnia 2013 r., a powyższe nastąpiło w okolicznościach podanych przez świadków H. K. (1) i G. M., które są wyczerpujące, logiczne i spójne. Przywołani świadkowie stwierdzili, iż podczas rozmowy w gabinecie dyrektora, H. K. (1) przeczytał powódce pismo z wypowiedzeniem umowy, ale ona odmówiła przyjęcia pisma i podpisania go, jak również podpisania notatki, która miała być sporządzona na tę okoliczność.

Sąd Rejonowy w następujący sposób odniósł się do zeznań powódki, która generalnie zaprzeczyła, iż podczas rozmowy z dyrektorem przeczytał jej on całe pismo, bowiem była zdenerwowana wstępem, iż zamierza ją zwolnić i w trakcie wyszła oraz, iż na pewno taki fakt nie miał miejsca 23 kwietnia 2013r. tylko 25 kwietnia 2013r., bowiem to właśnie tego dnia brała udział w komisji egzaminacyjnej. Powyższe stwierdzenia, jak wskazał Sąd Rejonowy, nie znalazły jednak potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, a treść wyjaśnień powódki jest niespójna. Sąd Rejonowy stwierdził, iż, jak wynika z protokołu egzaminacyjnego i oświadczenia, powódka brała udział w komisji egzaminacyjnej w dniu 23 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że powódka przyznała, iż nie wyklucza faktu, iż dyrektor odczytał pismo do końca. Jak wskazał Sąd Rejonowy nielogicznym jest, nawet przy przyjęciu, że była zdenerwowana, żeby po jej rozmowie kiedy jeszcze pracowała do 6 maja 2013r. nie poszła do dyrektora i nie wyjaśniła swoich wątpliwości. Dlatego też zdaniem Sądu Rejonowego powódka celowo tego nie robiła i 30 maja 2013r. wysłała pismo z zapytaniem, jaka jest jej sytuacja odnośnie jej zatrudnienia w roku szkolnym 2013/14, bowiem wiedziała jako długoletni dyrektor placówki i mając wiadomości odnośnie wymaganego czasu wręczenia rozwiązania umowy z poprzedniej sprawy, którą miała w poprzednim roku szkolnym, iż wypowiedzenie umowy nauczycielowi winno być wręczone do końca maja, bowiem rok szkolny kończy się z końcem sierpnia. Jest zupełnie niezrozumiałym, w ocenie Sądu Rejonowego, że skoro poinformowano powódkę podczas rozmowy w dniu 23 kwietnia 2013 r. o rozwiązaniu umowy, co na pewno wywołuje stres, żeby nie starała się wyjaśnić tej sprawy, bądź złożyć odwołanie znając doskonale krótki 7-dniowy termin do złożenia odwołania. Zdaniem Sądu wypowiedzenie zostało złożone w sposób prawidłowy i 7-dniowy termin do odwołania należy liczyć od 24 kwietnia 2013 r. zgodnie z treścią art. 264 § 1 kp. Sąd Rejonowy powołał się na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym wypowiedzenie jest dokonane pracownikowi w chwili,

w której doszło do niego w sposób pozwalający zapoznać się z jego treścią, choćby pracownik odmówił zapoznania się z nim art. 61 kp w zw. z art. 300 kp (wyrok SN z 23 stycznia 1998r. I PKN 501/97 OSNP 1999 Nr 1 poz. 15).

Sąd Rejonowy w całości podzielił orzecznictwo Sądu Najwyższego odnośnie sytuacji jaka miała miejsce w niniejszej sprawie, tj. iż odmowa przyjęcia przez pracownika pisemnego oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy bez usprawiedliwionych przyczyn nie stanowi podstawy domagania przywrócenia terminu do wniesienia odwołania i nie wpływa na skuteczność dokonanego wypowiedzenia (orzeczenia SN z 18 kwietnia 2011 r. III PK 56/10 i z 13 grudnia 1996 r. I PKN 41/96).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy ustalił, iż termin do złożenia odwołania w niniejszej sprawie upłynął powódce zgodnie z treścią art. 264§1 kp dnia 30 kwietnia 2013 r., a odwołanie zostało złożone w dniu 13 czerwca 2013 r., czyli z opóźnieniem ok. 1,5 miesiąca. Jak wskazał Sąd Rejonowy, terminy z art. 264 kp są terminami prawa materialnego, do których nie mają zastosowania przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące uchybienia i przywrócenia terminu. Sąd oddalił powództwo z uwagi na to, że wniesione zostało po upływie ustawowego terminu wskazanego w art. 264 kp i nie zachodziły podstawy do jego przywrócenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 kpc i § 11 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.IX.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).

Od powyższego wyroku apelację złożyła powódka E. P. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1). obrazę prawa procesowego tj. art.468 § 1 pkt 3 kpc i art. 472 § 1 kpc poprzez niepodjęcie czynności wyjaśniających, w zakresie ustalenia spornej dla stron, okoliczności zaistnienia zmian organizacyjnych szkoły, powodujących zmniejszenie oddziałów oraz niedopuszczenie na tę okoliczność dowodów z urzędu, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego i oddaleniem powództwa oraz nierozpoznanie istoty sprawy,
- 2). obrazę prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz nie zgromadzenie dowodów potwierdzających zasadność wypowiedzenia powódce stosunku pracy na podstawie rzekomych zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole z końcem roku szkolnego 2012/2013, co w konsekwencji skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego i przyjęciem, że nastąpiło zmniejszenie oddziałów,
- 3). obrazę prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów przeprowadzonych na okoliczność posiadanych przez powódkę kwalifikacji do nauczania języka rosyjskiego. W ocenie bowiem powódki dokonywanie przez Sąd ustaleń w tym zakresie jest kwestią z zakresu prawa, a nie ustaleń faktycznych, w związku z czym Sąd Rejonowy powinien sięgnąć do przepisów prawa regulujących kwestię kwalifikacji nauczycieli do nauczania określonych przedmiotów, a nie dokonywać w tym zakresie ustaleń na podstawie zeznań świadków,
- 4). obrazę prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów dotyczących ustalenia stanu faktycznego i okoliczności w jakich nastąpiło wypowiedzenie powódce umowy o pracę i nieuwzględnienie przedłożonych przez powódkę dowodów z dokumentów na okoliczność niedokonania skutecznego wypowiedzenia umowy o pracę do 31 maja 2013 r.,
- 5). obrazę prawa materialnego tj. art. 20 ust.1 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wypowiedzenie powódce stosunku pracy odpowiada prawu, pomimo niezrealizowania przesłanek zarówno w zakresie całkowitej likwidacji szkoły, częściowej likwidacji szkoły lub zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie oddziałów w szkole,

6). obrazę prawa materialnego tj. art. 22 ust. 2 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wypowiedzenie powódce stosunku pracy jest zgodne z prawem pomimo możliwości zatrudnienia powódki w wymiarze co najmniej 1/2 etatu,

7). obrazę prawa materialnego tj. art. 264 kp i art. 45 kp oraz art. 33 § 3, § 4 i § 5 kp poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż nastąpiło skuteczne wypowiedzenie powódce umowy o pracę w dniu 23 kwietnia 2013 r., podczas gdy pozwany do 31 maja 2013 r. nie doręczył powódce pisemnego wypowiedzenia umowy o pracę wraz z pouczeniem o prawie odwołania do sądu pracy,

8). obrazę prawa procesowego § 11 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończenia zakładu kształcenia nauczycieli poprzez ustalenie posiadanych przez powódkę kwalifikacji do nauczania języka rosyjskiego na podstawie zeznań świadków, a nie na podstawie przepisów prawa określających te kwestie.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, o dopuszczenie dowodu z arkusza organizacyjnego pozwanego za rok 2012/13 oraz (...) jak również wszystkich aneksów do przytoczonego arkusza na okoliczność braku zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie oddziałów a tym samym braku podstaw dla wypowiedzenia stosunku pracy powódce oraz na okoliczność możliwości dalszego zatrudnienia powódki w pozwanym, a także o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany Zespół (...) im. św. Królowej J. w B. J. w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji, oddalenie wniosku o przeprowadzenie wskazanych przez powódkę dowodów, a także o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy w(...). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty i wnioski apelacyjne nie mogły odnieść zamierzonego skutku, gdyż Sąd Rejonowy wydał prawidłowy wyrok oraz należycie i w sposób wyczerpujący go uzasadnił.

W ocenie Sądu Okręgowego, za nieuzasadnione należy uznać zarzuty podniesione przez powódkę w apelacji.

Kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest ocena, wobec istnienia sporu w tym względzie między stronami, czy doszło do przekroczenia przez powódkę terminu z art. 264 § 1 k.p. i czy była prawna możliwość w omawianym przypadku do zastosowania instytucji przywrócenia terminu, o której mowa w art. 265 § 1 k.p. Jeśliby bowiem uznać, że termin był zachowany, to wówczas należałoby orzec merytorycznie o roszczeniu powódki, przy uwzględnieniu obowiązującego prawa, w tym klauzul generalnych i wszystkich okoliczności spornego przypadku. Rozstrzygnięcie w kwestii kiedy powódce doręczono wypowiedzenie stosunku pracy będzie determinować zatem ocenę pozostałych zarzutów podnoszonych przez powódkę w złożonej apelacji.

Zgodnie z treścią art. 265 § 1 k.p. jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ i w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Podkreślenia wymaga fakt, iż instytucja przywrócenia terminu ustanowiona w tym przepisie nie jest tożsama z tą, o której traktuje art. 168 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 maja 2010 r., I PK 15/10, LEX nr 602201 oraz z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 186/10, LEX nr 786379). Terminy przewidziane w art. 264 k.p. (oraz w art. 97 § 2¹ k.p.) są bowiem terminami prawa materialnego, do których nie mają zastosowania przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące uchybienia i przywrócenia terminu. Dlatego też konsekwencją wniesienia pozwu po upływie terminów

określonych w tych przepisach, jeżeli ich nie przywrócono, jest oddalenie powództwa (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1986 r., III PZP 8/86, OSPiKA 1987, nr 1, poz. 19 z glosa T. Zielińskiego oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1998 r., I PKN 258/98, OSNAPiUS 1999, nr 17, poz. 547). Hipoteza normy zawartej w art. 265 § 1 k.p. jednoznacznie wskazuje, iż przywrócenie uchybionego terminu możliwe jest jedynie po spełnieniu przesłanki braku winy pracownika w przekroczeniu terminu. Przy czym może to być zarówno postać winy umyślnej, jak i nieumyślnej. Przepis nie reguluje bowiem tej materii, stanowiąc tylko o braku winy. O istnieniu winy lub o jej braku należy więc wnioskować na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należącej do swoich interesy. Muszą zatem zaistnieć szczególne okoliczności, które spowodowałyby opóźnienie w wytoczeniu powództwa oraz związek przyczynowy pomiędzy tymi okolicznościami a niedochowaniem terminu do wystąpienia strony na drogę sądową. Ponadto samo opóźnienie nie może być nadmierne. Znaczne przekroczenie siedmiodniowego terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały czas opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, OSNP 2003, nr 20, poz. 487).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w dniu 23 kwietnia 2013 r. powódka była członkiem komisji egzaminacyjnej w związku z przeprowadzonym egzaminem gimnazjalnym i tego dnia była w pracy. Egzamin gimnazjalny trwał do godziny 12.35, co wynika z protokołu przebiegu egzaminu gimnazjalnego (k.85v). Po zakończeniu tego egzaminu ówczesny dyrektor pozwanego H. K. (1) zaprosił powódkę do swojego gabinetu, po czym w obecności sekretarki zatrudnionej w szkole G. M., odczytał jej treść sporządzonego w formie pisemnej wypowiedzenia stosunku pracy z powodu zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole z końcem roku szkolnego 2012/2013 z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Powyższe okoliczności zostały przyznane przez powódkę E. P. w wyjaśnieniach informacyjnych potwierdzonych podczas przesłuchania w charakterze strony, z tym że powódka wskazała, że rozmowa z dyrektorem odbyła się nie 23.04.2013 r. tylko 25.04.2013 r., bo wtedy była członkiem komisji egzaminacyjnej (k.37 i 122). Bezsprzecznie zatem rozmowa z dyrektorem pozwanego dotycząca rozwiązania z nią stosunku pracy miała miejsce w dacie, kiedy powódka była członkiem komisji egzaminu gimnazjalnego. Powyższe miało miejsce 23 kwietnia 2013 r., co bezspornie wynika z treści protokołu komisji (k.85v). Niniejszy dokument nie był kwestionowany przez powódkę w trakcie procesu. Nie budzi wątpliwości również, że treść wypowiedzenia powódcy stosunku pracy została sporządzona w formie pisemnej i w obecności G. M. odczytana powódce przez pozwanego. Z materiału dowodowego wynika również, że powódka odmówiła przyjęcia i podpisania pisma z dnia 23 kwietnia 2013 r. rozwiązującego z nią stosunek pracy za wypowiedzeniem. Powyższe wynika z adnotacji uczynionej na jego treści, notatki służbowej (k.17,18) zeznań G. M. (k.92-92v), H. K. (1) (k.90v-92). Niewątpliwym jest, że E. P. została zapoznana z treścią pisma rozwiązującego z nią stosunek pracy, gdyż treść oświadczenia woli została jej odczytana przez pozwanego, dodatkowo z własnej woli odmówiła jego przyjęcia w dniu 23 kwietnia 2014 r. Oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku pracy zostało więc powódce doręczone skutecznie. Zgodnie z art. 61 § 1 kc w zw. z art. 300 kp oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Zebrany w sprawie materiał dowodowy mając na uwadze w/w okoliczności wykazał, że powódka w dniu 23 kwietnia 2013 r. została zapoznana z treścią pisma o rozwiązaniu z nią stosunku pracy i odmówiła jego przyjęcia i podpisania.

Fakt, iż powódka dobrowolnie odmówiła przyjęcia oświadczenia o wypowiedzeniu stosunku pracy nie może przemawiać na jej korzyść. Nie można zatem przyznać słuszności stanowisku powódki, która oczekiwała na doręczenie jej wypowiedzenia drogą pocztową. Brak skutecznego doręczenia pisma z dnia 23.04.2013 r. pocztą powódce nie powoduje, że nie zostało jej doręczone skutecznie w dniu 23.04.2013 r. kiedy miała możliwość odebrania go osobiście od pozwanego. Wobec powyższego do wypowiedzenia stosunku pracy doszło w dniu 23 kwietnia 2013 r. i w tym dniu doszło do skutecznego doręczenia E. P. wypowiedzenia stosunku pracy. Tym samym za błędne należy uznać twierdzenie E. P., jakoby doręczenie wypowiedzenia stosunku pracy nastąpiło w dniu 10 czerwca 2013 r., tj. w dniu, kiedy otrzymała ona odpowiedź na pismo z 30 maja 2013 r.

Stosownie do treści art. 264 § 1 kp, odwołanie od wypowiedzenia stosunku pracy wnosi się w terminie 7 dni od doręczenia wypowiedzenia. Ostatnim dniem do złożenia odwołania od wypowiedzenia stosunku pracy był więc 30 kwietnia 2013 r. Mając powyższe na względzie, należy uznać, iż odwołanie, które powódka złożyła w Sądzie Rejonowym (...) w dniu 13 czerwca 2013 r., zostało wniesione z przekroczeniem wskazanego terminu. Nie ma również podstaw, do przywrócenia w niniejszej sprawie terminu do wniesienia odwołania, gdyż działanie powódki było zawinione i celowe na co Sąd Rejonowy wskazał z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z treścią art. 265 § 1 kp wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 14 marca 1986 r. III PZP 8/86, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2014 r. II PK 215/13,), już samo złożenie przez pracownika pozwu po upływie tego terminu stanowi równoczesne złożenie wniosku o przywrócenie terminu. Mając na uwadze powyższe Sąd badał również okoliczność, czy zachodzą przesłanki do przywrócenia powódce terminu do wniesienia odwołania, chociaż sama powódka wniosku o przywrócenie terminu nie składała. W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodziły przesłanki do przywrócenia powódce terminu do wniesienia odwołania, gdyż uchybienie terminu nastąpiło z przyczyny zawinionej przez powódkę w postaci odmowy przyjęcia pisma rozwiązującego z nią stosunek pracy za wypowiedzeniem w dniu 23 kwietnia 2013 r.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 13 grudnia 1996 r. I PKN 41/96 odmowa przyjęcia przez pracownika pisemnego oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę, zawierającego prawidłowe pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy nie wpływa na skuteczność dokonanego wypowiedzenia i nie stanowi podstawy do przywrócenia uchybionego terminu. Sąd Okręgowy w całości podziela wskazane stanowisko Sądu Najwyższego.

Niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia wypowiedzenia umowy o pracę wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn tego wypowiedzenia (por. wyrok SN z 23 czerwca 2005 r., II PK 287/04, Pr. Pracy 2006/1/33). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2011 r., II PK 21/11 „Niedochowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy skutkującej rozwiązaniem umowy o pracę, o którym mowa w art. 264 k.p., zawsze prowadzi do oddalenia powództwa, bez względu na to, czy rozwiązanie umowy o pracę było (w rzeczywistości) zgodne z prawem lub uzasadnione. Pracownik, którego odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę zostało oddalone z powodu niedochowania terminu do jego wniesienia, analogicznie jak pracownik, który w ogóle z takim odwołaniem nie wystąpił, nie może w żadnym innym postępowaniu powoływać się na bezprawność rozwiązania umowy o pracę jako na przesłankę roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w k.c. Wynika to z faktu, iż niezgodność z prawem (bezprawność) rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę pracownik może wykazywać wyłącznie przez powództwo przewidziane w k.p., wniesione z zachowaniem terminu określonego w art. 264 k.p.”. Powyższe powoduje, że bezprzedmiotowe stają się pozostałe zarzuty ponoszone przez powódkę w złożonej apelacji i nie ma konieczności odnoszenia się do nich.

Jedynie na marginesie należy dodać, iż kwestionowanie na etapie postępowania apelacyjnego zasadności przyczyn wypowiedzenia i żądanie, aby Sąd Okręgowy zbadał, czy rzeczywiście rozwiązanie stosunku pracy łączącego powódkę z pozwanym nastąpiło z powodu likwidacji oddziału jest spóźnione. Powódka miała bowiem czas, do zgłoszenia powyższych zarzutów w postępowaniu przed Sądem Rejonowymi, czego nie uczniła. Swoje powództwo E. P. opierała bowiem jedynie na okoliczności, iż jej zdaniem, wypowiedzenie umowy o pracę nastąpiło 10 czerwca 2013 r., a zatem za późno, mając na uwadze trzymiesięczny termin określony w art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela i z tego powodu kwestionowała jego skuteczność.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz.U. z 2013, poz. 490)

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.